

та и вечерята. Слѣдъ малко видѣхми да влѣзжтъ трима хора, които носяхж на рамената си дюшеци. Нѣ какво бѣше нашето очудванье, като разбирами, че единъ само отъ тѣхъ е на служба у гостинницата, а другитѣ двамата сж ветхи наши познанници! като се присторихми, че ужъ имъ помагамы да сложжтъ дюшецитѣ, стиснжхми имъ тайно ржката. Сърдцето на синца ни заплака. Охъ! колко ни бѣше тежко, дѣто неможихми да се пригърнемъ и да плачимъ!

Никой отъ комисаритѣ не угади една толкоев жялна сцена; нѣ страхъ ме е, че единъ отъ стражаритѣ разбра тайната, когато добриятъ Дарио ми стискаше ржката. Тоя стражарь бѣше отъ Венеция. Той ни погледна у очитѣ, Дария и мене, и като поблѣднѣ, щѣше да извика; нѣ замълча, обърнж си лицето, и се прѣстори, че нищо не види. Ако и да не осѣти, че тия двама хора бѣхж наши пріятели, помисли обаче, че тѣ бѣхж слуги, които ни познавахж.

Тръгнжхми сутрината отъ Идина; едвамъ се зазоряваше: тоя добъръ Дарио бѣше веќе на улицата, облѣченъ съсъ мантията си; здрависа ни послѣденъ нжтъ и вървѣ подирѣ ни много врѣме. Видѣхми и едни кола, които ни придружявахж два-три миля наредъ. Имаше единъ, на когото ржката махаше една върца; най послѣ се върнжхж. Кой бѣше? Само си го прѣдполагахми.

О Боже мой! нѣка бжджтъ благословени сичкитѣ великодушни сърца, които не се червжтъ никакъ да обичаятъ още злочетитѣ! Ахъ! сега по-добрѣ знамъ да ги оцѣнявамъ, отъ като познахъ доста страшливи